

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.I., zastoupen: Mgr. Michal Krčma, advokát, Malá Štěpánská 3, 120 00 Praha 2,
proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13
Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10.04.2015 č.j. DSH/5221/15, ve znění
opravného usnesení žalovaného ze dne 4.5.2015 č.j. DSH/5221/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy, ze dne 17.12.2014 č.j. OD/133/08/14/Ka, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta po snížení 14.000,-Kč a dále byl potvrzen zákaz řízení všech motorových vozidel na 10 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal, že dne 12.12.2014 nemohlo proběhnout jednání bez jeho přítomnosti, neboť se na tento den telefonicky omluvil a následně zaslal kopii pracovní neschopnosti, respektive lékařskou zprávu ze dne 11.12.2014, kde lékařka doporučovala klidový režim a kontrolu za jeden týden. Následně doporučila lékařka MUDr. V. klidový režim do konce prosince v lékařské zprávě ze dne 18.12.2014 a konečně žalobce předložil také lékařské stanovisko MUDr. N., podle něhož musel dodržovat klidový režim od 4. do 31.12.2014 a nebyl se v tomto období schopen zúčastnit žádného úředního jednání. Podle žalobce nebyla mu dána možnost vyslechnout svědky proti sobě a nechat vyslechnout a předvolat jiné svědky v rozporu s článkem 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o lidských právech. Došlo podle žalobce také k porušení článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy, neboť se nemohl účastnit nařízeného jednání, když na jeho straně existovala faktická překážka. Také byla podle žalobce porušena zásada kontradiktornosti, když nebyla žalobci dána možnost předložit důkazy, které by byly zjevně způsobilé rozhodnutí správního orgánu ovlivnit. Podle žalobce správní orgán učinil svévolný závěr o tom, že byl žalobce schopen se dostavit na jednání, kdy nebyly respektovány závěry MUDr. N. Podle žalobce tak byly porušeny zásady správního řízení podle § 3 odst. 2 správního řádu a práva žalobce podle § 33 odst. 1 a 2 správního řádu.

Žalobce dále uváděl, že byl ve správním řízení zastoupen na základě generální plné moci advokátem Mgr. M.K., kdy tato plná moc nebyla nikdy ze strany žalobce vypovězena. Žalobce měl za to, že žalovaný pochybil podle § 34 správního řádu, podle něhož existují-li pochybnosti o rozsahu zastoupení, platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení. Podle žalobce nebylo ani doručováno zástupci žalobce na základě této generální plné moci. Žalobce dále uváděl, že žádná plná moc ze dne 18.6.2014 ve správním řízení založena nebyla, což je mezi účastníky nesporné.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že zastoupení je dvoustranný právní vztah vzniklý na základě smlouvy o zastoupení, pro niž není zákonem vyžadována písemná forma. Naproti tomu písemná plná moc je jednostranný právní úkon, který existenci zastoupení pouze osvědčuje. Rozsah zastoupení je třeba vykládat podle vůle stran. Pro ukončení zastoupení postačuje projev vůle jedné ze stran. Podle žalovaného je Mgr. K. advokátem, tedy profesionálem v oblasti práva, a pokud zašle správnímu orgánu písemnost nadepsanou „Oznámení o ukončení právního zastoupení“ s dovětkem, že účastníka řízení již není oprávněn jakkoliv zastupovat, navíc vyjádří přesvědčení (byť nesprávné), že na správní řízení se nevztahuje ani plná moc předložená v trestním řízení, je zřejmé, že zástupce vyjádřil vůli svého klienta již dále nezastupovat. Oznámí-li tedy advokát, jakožto osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, správnímu orgánu ukončení zastoupení, nelze se domnívat, že by svým projevem ve skutečnosti myslel něco jiného. I kdyby tedy k ukončení zastoupení mezi klientem a advokátem nedošlo na základě sdělení žalobce o vypovězení plné moci, doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 27.8.2014, došlo k zániku zastoupení nepochybně na základě projevu vůle Mgr. K., z něhož plyne nepochybnitelná vůle advokáta nadále již nezastupovat svého klienta a zastoupení ukončit. Tento právní vztah nemůže existovat proti vůli jedné ze stran. Žalobce navíc činil sám úkony, podával odvolání i jiná podání a existenci zastoupení nikdy nenamítal, což potvrzuje závěr, že ukončení zastoupení odpovídalo jeho vůli. Tvzení žalobce o zastoupení je tedy podle žalovaného zjevně účelové. Ohledně hodnocení omluv z jednání žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního

soudu č.j. 6As 25/2013-23, podle něhož musí být omluva bezodkladná a důvod omluvy musí být doložen a i doložení důvodu musí být včasné, jinak stěžít může správní orgán hodnotit omluvu v době, kdy je to s ohledem na datum jednání potřebné. Současně se omluva hodnotí podle jejího pořadí s přihlédnutím k tomu, zda v jednání obviněného nejsou patrné snahy o obstrukce. V dané věci se jedná o omluvu z již šestého jednání, navíc činěnou telefonicky pět minut před jednáním. Z tvrzení žalobce uplatněného v žalobě plyne, že o existenci důležitého důvodu bránícího mu v účasti na jednání věděl již dříve a tato omluva byla doložena jedenáct dní po konání jednání, až poté, co byla žalobci zanechána výzva k vyzvednutí zásilky obsahující rozhodnutí. Až den poté byl správnímu orgánu I. stupně doručen scan výměnného listu-poukazu vystavený šest dní po jednání, tedy datum jednání ze dne 12.12.2014 tento doklad nepokrývá. Teprve v doplnění odvolání, jeden a půl měsíce od konání jednání, žalobce doložil výměnný list-poukaz z 11.12.2014. Je tedy zjevné podle žalovaného, že omluva nebyla v akceptovatelné podobě a bezodkladná. Prvé dvě omluvy navíc byly doloženy potvrzením od blízkého příbuzného žalobce. Žalovaný poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž důvod omluvy dostatečný u první omluvy z jednání již nemusí být dostatečný v případě opakovaných omluv. Žalobce dle žalovaného zvolil cestu procesních obstrukcí, aby se zbavil odpovědnosti za přestupek, včetně např. vznesení námitky podjatosti, opakovaných omluv i snahy o protahování lhůty k doplnění odvolání.

V **replíce** žalobce zopakoval, že byla skutečně žalobcem odvolána plná moc ze dne 18.6.2014, nebyla však odvolána generální plná moc založená v trestním spise Okresního soudu v Klatovech pod sp.zn. 3T 88/2013. Podle žalobce správní orgán měl z úřední povinnosti, pokud měl pochybnosti o zastoupení žalobce, se žalobce dotázat, zda je nadále zastoupen.

Součástí **správního spisu** je trestní spis k danému skutku a v něm je založená na č.l. 42 plná moc ze dne 15.8.2014, v níž žalobce zmocnil pana Mgr. K., aby ho zastupoval ve všech právních věcech v rozsahu trestního řádu, občanského soudního řádu i správního řádu, tedy generální plná moc. Písemností ze dne 4.8.2014 byl žalobce předvolán k jednání ve správním řízení na 3.9.2014, což bylo doručováno zástupci na podkladě uvedené plné moci. Správnímu orgánu I. stupně dne 27.8.2014 došla písemnost zástupce žalobce datovaná 20.8.2014 a označená jako „Odvolání plné moci“, kde žalobce uvádí, že odvolává plnou moc ze dne 18.6.2014, kterou zástupci udělil pro zastupování ve všech věcech týkajících se správního řízení vedeného Městským úřadem Klatovy. Dne 28.8.2014 správnímu orgánu došla písemnost od zástupce žalobce označená „Oznámení o ukončení právního zastoupení“, kde se uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že 22.8.2014 došlo ze strany žalobce k odvolání plné moci, kterou advokátu udělil 18.6.2014 pro zastupování ve všech věcech týkajících se správního řízení, sdělil zástupce, že není oprávněn klienta jakkoliv zastupovat, proto odvolání plné moci končí okamžikem, kdy mu bylo oznámeno. Správní orgán I. stupně následně předvolával k jednání žalobce, který si převzal předvolání osobně. Jednalo se o předvolání k jednání na 26.9., na něž reagoval předložením receptu MUDr. I., kde se uvádí, že žalobce je od 29.8.2014 v pracovní neschopnosti cca. na 14 dní. Následovalo další předvolání k jednání na 12.11.2014, k čemuž žalobce dne 11.11.2014 doručil omluvu z důvodu nemoci, k níž přiložil lékařskou zprávu z 10.11.2014, kde se z důvodu úrazu doporučuje klidový režim. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce na několik termínů s poučením, že je žalobce povinen se omluvit bezodkladně a řádně z každého z uvedených termínů a rovněž doložit

oprávněný důvod. V případě pracovní neschopnosti doložením kopie rozhodnutí o pracovní neschopnosti i písemným vyjádřením praktického lékaře k otázce, zda zdravotní stav neumožňuje účast na jednání. Dále je zde poučení, že v případě absence a nedoložené omluvy bude v termínu provedeno jednání v nepřítomnosti a následně bude ve věci rozhodnuto. V písemnosti ze dne 8.12.2014 žalobce sdělil, že zasílá potvrzení o nemoci a má další kontrolu stanovenou na 11.12.2014 a poté bude informovat správní orgán. K tomu byl přiložen výměnný list – poukaz ze dne 4.12.2014 obsahující sdělení MUDr. E.N. o návštěvě žalobce u lékaře v tento den pro akutní zdravotní obtíže s tím, že kontrola bude za jeden týden a do té doby je doporučen klidový režim. Dne 12.12.2014 v 7:55 hod. podle úředního záznamu telefonicky žalobce omlouval svoji účast z jednání nařízeného na tento den z důvodu nemoci. Jednání správní orgán přesto provedl.

Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce své tvrzení, že byl 11.12.2014 na kontrole u lékařky a má datum další kontroly naplánovaný opět za týden, nijak nedoložil, proto správní orgán telefonickou omluvu nepovažoval za dostatečnou, neakceptoval ji a provedl jednání. Správní orgán považuje omluvu za účelovou ve snaze vyhnout se projednání přestupku i proto, že písemnost datovanou 28.11.2014 žalobce osobně převzal na poště v Praze v den ústního jednání, tudíž pokud mohl žalobce cestovat na Českou poštu za účelem vyzvednutí zásilky, mohl se zúčastnit i jednání.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které doplnil tak, že nejprve zaslal výměnný list – poukaz potvrzující návštěvu u lékaře MUDr. N. dne 11.12.2014, kde je doporučen nadále klidový režim s kontrolou za další týden. Dále byl předložen správnímu orgánu výměnný list – poukaz ze dne 22.1.2015, podle něhož bylo sděleno MUDr. N., že pacientovi bylo doporučeno zachovat klidový režim od 4.12. do 31.12.2014 a nebyl schopen účastnit se žádného úředního jednání.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** se žalovaný připomněl, že Městskému úřadu Klatovy byl postoupen trestní spis obsahující generální plnou moc k zastupování žalobce advokátem Krčmou a na základě bylo doručeno oznámení o ukončení právního zastoupení dne 28.8.2014. Sděluje se zde, že klientem byla vypověděna plná moc ze dne 18.6.2014, avšak dle žalovaného taková plná moc není součástí spisu, přičemž v souvisejícím řízení o zadržení řidičského průkazu nebyl žalobce vůbec zastoupen. K řízení o vrácení řidičského oprávnění pak Městský úřad Klatovy nebyl příslušný, jednalo se o Městský úřad Sušice. Proto plné moci případně předložené Městskému úřadu Sušice, nejsou pro Městský úřad Klatovy závazné, pokud mu nejsou předloženy. Součástí spisu je tedy pouze generální plná moc doručená soudu. Tato není omezena pro trestní řízení. Názor zástupce, že platnost této plné moci skončila pravomocným usnesením Krajského soudu v Plzni v trestní věci, tedy není dle žalovaného správný. Pro další postup v řízení ohledně otázky zastoupení je však podstatné, že zástupce žalobce vyjádřil v písemnosti označené jako oznámení o ukončení v řízení jednoznačný závěr, že nadále již není oprávněn zastupovat klienta. Rovněž z podání žalobce vyplývá tento závěr, byť je odkazováno na plnou moc, která nebyla Městskému úřadu Klatovy předložena. Jde o dvoustranný smluvní vztah mezi zástupcem a zastoupeným, který se plnou mocí pouze prokazuje. Je-li tedy kteroukoliv ze stran třetí straně avizováno, že zástupce není dále oprávněn zastoupeného zastupovat, jedná třetí strana již pouze se zastoupeným. Existence zastoupení i jeho ukončení je vůči třetí straně

účinné od okamžiku, kdy bylo oznámeno. Tento závěr o ukončení zastoupení potvrzuje i procesní postup žalobce, který v řízení vystupoval, jakoby nebyl zastoupen, kdy veškerá podání činil osobně, z řízení se omlouval a odvolání i jeho doplnění podával osobně a ukončení zastoupení nezpochybňoval. K otázce provedení jednání bez přítomnosti žalobce žalovaný konstatoval, že žalobce se omluvil celkem z pěti ústních jednání, přičemž tyto omluvy nejsou zejména co do včasnosti bezproblémové. Z jednání nařízeného na 5. a 8.12.2014 se žalobce omlouval podáním podaným na poště 8.12.2014, přestože byl poučen, že se musí z každého nařízeného jednání omlouvat zvlášť a jednotlivě, a to bezodkladně. Současně byl žalobce poučen, že omluva musí obsahovat doklad o tom, že zdravotní obtíže bránily žalobci zúčastnit se jednání, a nic takového součástí žádné z omluv nebylo. Z tohoto pohledu byl důvod pro projednání věci v nepřítomnosti již 5.12.2014, ale správní orgán I. stupně nadstandardně šetřil práva žalobce, když věc neprojednal ani 5. ani 8.12., ale až 12.12.2014. V tento den žalobce zavolal správnímu orgánu I. stupně s tím, že je nemocen, svoji omluvu však až do vydání rozhodnutí nedoložil. Teprve poté, co byl dle doručky ze dne 22.12.2014 vyzván k převzetí prvostupňového rozhodnutí, zaslal dne 23.12.2014 správnímu orgánu e-mailem scan výměnného listu – poukazu ze dne 18.12.2014, tedy šest dní po konání jednání. Tento doklad navíc podle názoru žalovaného nepokrýval den konání ústního jednání, když byl zaslán až 18.12.2014. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu 9As 90/2012-31 ze dne 1.8.2014, podle něhož správní orgán je povinen akceptovat omluvu, která je náležitá, což předpokládá jak její bezodkladnost, tak relevantní důvody, o něž se opírá. To poskytuje nemožnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku představuje pro obviněného zákonem předvídané dobrodiní, jehož použití je nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem projednání přestupku. V rozsudku č.j. 7Afs 28/2009-99 Nejvyšší správní soud uvedl, že důležitost omluvy obviněného z přestupku je třeba posuzovat z hlediska pořadí, obsahu a v jakém řízení stádiu byla omluva uplatněna. Proto i důvod, dostatečný pro přeložení prvního jednání, nemusí být dostatečný pro další přeložení. Dále žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.5.2011 č.j. 2 As 36/2010-58, podle něhož účast obviněného na jednání je jeho procesním právem. Na druhou stranu lze projednat přestupek za zákonných podmínek i v nepřítomnosti obviněného, jestliže se řádně předvolaný obviněný nedostaví k jednání, aniž se bezodkladně omluvil. Nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal, shledal-li věci obsažené ve správním spise dostatečné pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností. Žalovaný poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 21.6.2013 č.j. 6As 25/2013-23, podle něhož pokud jde o omluvu z jednání, obviněný z přestupku má nejen povinnost tvrzení, ale i povinnost důkazní. Jinak by správní orgán stěží mohl důležitost důvodu omluvy zkoumat a zhodnotit. Aby mohla být omluva považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky. Za prvé se musí obviněný omluvit neodkladně, tedy ihned, jak mu to okolnosti dovolí. Za druhé v omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání neumožňuje. Omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl, a mohl jej sdělit dříve, nebude z pohledu podmínky číslo jedna náležitá. Za třetí musí být důvod omluvy doložen, tedy musí ho obviněný prokázat. K tomuto žalovaný dodal, že aby mohl správní orgán I. stupně hodnotit důležitost omluvy, musí mu být nejen omluva, ale i její doložení, bez odkladu doručena. Správní orgán I. stupně v dané věci čekal s vydáním rozhodnutí, zda mu nebude důležitý důvod doložen, to se nestalo, a proto správní orgán I. stupně oprávněně vydal

rozhodnutí. Nelze akceptovat jako včasné doložení doklad přiložený k doplnění odvolání ze dne 27.1.2014, tedy jeden a půl měsíce po konání jednání. Nebyla tedy splněna základní podmínka. Pokud jde k otázce možnosti nařízení více jednání v jednom předvolání, tento postup je dle žalovaného odpovídající přístup žalobce a je připuštěn např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7As 4/2012-33 ze dne 8.8.2012.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Soud se především s ohledem na koncentrační zásadu nezabýval opožděně uplatněným tvrzením, že nebyla zjištěna konkrétní hodnota alkoholu.

K námitce existence zastoupení soud uvádí, že rozhodující v daném případě byla skutečnost, že správnímu orgánu I. stupně byla k této spisové značce doručena písemnost, která jednoznačně podle svého obsahu představovala oznámení o ukončení právního zastoupení, jednou ze stran smlouvy o zastupování - zástupcem. Součástí tohoto podání je sice odkaz na plnou moc, která není součástí správního spisu ani připojeného trestního spisu, to však nemění nic na tom, že podání doručené správnímu orgánu především obsahuje jasný projev vůle zástupce směřující k ukončení zastupování, vyjádřený formulací, že *se oznamuje, že zástupce nadále není oprávněn klienta jakkoliv zastupovat*.

Soud tak ohledně ukončení zastoupení zastává stejný názor jako správní orgány a má za to, že je tento názor rovněž podpořen přístupem žalobce, který v celém správním řízení vystupoval zcela samostatně a nijak se zastoupení nedovolával, a to ani v rámci odvolání. Nad rámec tohoto i z listiny ze dne 20.8.2014 sepsané žalobcem a označené jako Odvolání plné moci je podle názoru soudu zřejmá vůle žalobce, aby nadále nebyl Mgr. K. zastupován, byť je odkazováno na nesprávné datum udělení plné moci. Správnímu orgánu však zcela postačovalo rozhodující oznámení ze strany zástupce žalobce.

K druhé námitce soud má za to, že se správní orgány, a zejména žalovaný, jak vyplývá z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, podrobně zabývaly omluvami žalobce z jednání. Odůvodnění neakceptace omluvy z jednání nařízeného na 12.12.2014 je podle názoru soudu velmi podrobné a dostačující, soud se s ním ztotožňuje a odkazuje na něj. Soud má za to, že tedy posouzení omluvy žalobce bylo správními orgány provedeno správně, přičemž bylo dostatečně šetřeno právo žalobce zúčastnit se jednání. Skutečnost, že žalobce svého práva nevyužil a nedostavil se ani k pátému nařízenému jednání, jde jen k jeho tíži. Rozhodující pro možnost projednání věci dne 12.12.2014 v nepřítomnosti žalobce byla okolnost, že nebyla splněna podmínka včasnosti omluvy, neboť telefonickou omluvu učiněnou těsně před jednáním žalobce dokládal v podstatě teprve v doplnění odvolání výměnným listem – poukazem ze dne 22.1.2015, přestože mu nic nebránilo tak učinit dříve. Za aplikovatelné na daný případ považuje soud i odkazy žalovaného na judikaturu obsažené v napadeném rozhodnutí a výše v tomto rozsudku citované.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 20. května 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně